

moeten voldoen van de bewuste advocaat en de dokter, die aan Moore geneeskundige hulp had verleend, toen hij in zijn cel onder het stadhuis koorts had gekregen.

Kort daarop moet Eliza het voornemen hebben opgevat naar Frankrijk te gaan om te trachten bij haar man te komen. Vergezeld van de twee kinderen uit Moore's eerste huwelijk, reisde ze met een paspoort, dat haar in Antwerpen was verstrekt, naar Parijs. Daar wist ze de minister van Oorlog, de hertog van Feltre, geboren Clarke en zelf afkomstig uit een Iers geslacht, door haar jeugd en droevige omstandigheden zodanig te vermurwen, dat hij haar eind september 1808 toestond naar Bitche te gaan om haar zieke man te verplegen. Zodra Moore dankzij haar goede zorgen weer was opgeknapt, schijnt hij onrustig te zijn geworden en aan het denken te zijn geslagen, hoe hij uit zijn gevangenis kon ontsnappen. De door zijn medegevangene Seacombe Ellison, een zeer ondernemende koopvaardijkapitein, opgedane ervaring, dat een dergelijke poging tijdens de wintermaanden tot mislukking was gedoemd, nam hij zich ter harte. Moore wachtte ermee, tot de zomer was aangebroken.

Hoewel hij zijn erewoord had gegeven niet te zullen ontvluchten, nam hij op 25 juli 1809 samen met drie andere gevangenen de benen, zijn vrouw en kinderen te Bitche achterlatend. Op welke wijze zo'n ontsnapping in zijn werk ging, is door Ellison zeer levendig weergegeven. Ellison zat in een van de uiterste gebouwen boven op de rots, de zogenaamde 'Grosse Tête', gevangen en had ontdekt, dat er op een verdieping boven hem een kamer was, waar de wasvrouwen de was van de gevangenen deden en waarvan een van de vensters niet van tralies was voorzien. Eerst moest er een gat in de zoldering worden gemaakt; vervolgens lieten hij en zijn metgezellen zich door dit raam langs een touw tot aan de tweede vestingmuur zakken. Na ook de tweede vestingmuur te hebben overschreden, ontdekten ze, dat er nog een derde was. Aangezien het touw niet lang genoeg was, moesten zij er hun zakdoeken aan vastknopen. Vijf van hen kwamen veilig beneden, maar de zesde brak helaas een been en moest worden achtergelaten. De overigen bereikten veilig de overkant van de Rijn, waar ze door een groot Frans leger, dat Oostenrijk binnentrok en op 21 en 22 mei de slag bij Aspern zou leveren, werden opgejaagd en via Salzburg naar Triëst gedreven.